

БРАМ СТОКЪР

ГРАДИНАТА НА ЗЛОТО

И

РАЗКАЗИ

София, 2016

Преводът е направен по изданието:

BRAM STOKER

THE GARDEN OF EVIL (THE LAIR OF THE WHITE WORM), 1911

IN THE VALLEY OF THE SHADOW, 1907

THE JUDGE'S HOUSE, 1891

A DREAM OF RED HANDS, 1914

THE SECRET OF THE GROWING GOLD, 1892

THE BURIAL OF THE RATS, 1914

WALPURGIS NIGHT (DRACULA'S DAUGHTER, THE DREAM IN THE DEAD HOUSE), 1914

На корицата: портрет на Брам Стокър, художник Петър Станимиров

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Огняна Иванова, подбор и превод, 2016

© Петър Станимиров, художник, 2016

© Издателство „Изток-Запад“, 2016

ISBN 978-619-152-871-4

БРАМ СТОКЪР

ГРАДИНАТА НА ЗЛОТО

РОМАН

Побдор и превод от английски

Огняна Иванова

КОЛЕКЦИЯ „ВЪРХОВЕ“

1. ДЖЕЙМС ДЖОЙС • Одисей
2. ХАНС ЯКОБ ГРИМЕЛСХАУЗЕН • Приключенията на Симплицисимус
3. ДАНИЪЛ ДЕФО • Робинзон Крузо
4. АРТЪР КОНАН ДОЙЛ • Три романа с Шерлок Холмс
5. ДЖОНАТАН СУИФТ • Пътешествията на Гъливер
6. ЧАРАС ДИКЕНС • Големите надежди
7. ХЪРМАН МЕЛВИЛ • Моби Дик
8. РОБЪРТ ЛУИС СТИВЪНСЪН • Избрано
9. АЛФОНС ДОДЕ • Дребосъчето
10. СЕНДАЛ • Червено и черно
11. АЛЕКСАНДЪР ДЮМА • Граф Монте Кристо, т. 1 и 2
12. МАРК ТВЕН • Принцът и просякът.
Приключенията на Хъкълбери Фин
13. ЕДГАР АЛАН ПО • Историята на Артър Гордън Пим
14. ЧАРАС ДИКЕНС • Коледна песен
15. ДЖОВАНИ БОКАЧО • Декамерон
16. ФРАНЦ КАФКА • Процесът
Присъдата. Новели и разкази
17. МИГЕЛ ДЕ СЕРВАНТЕС • Знаменитият идалго дон Кихот
де Ла Манча, т. 1 и 2
18. РОБЕРТ ШИЛМАРК • Наследникът от Калкута
19. НИКОЛАЙ ГОГОЛ • Мъртви души
Петербургски повести
Из „Миргород“
20. ТОМАС ХАРДИ • Усекски истории и други разкази
21. ГУСТАВ МАЙРИНК • Голем. Белият доминиканец
22. ХАРИЕТ БИЧЪР СТОУ • Чичо Томовата колиба
23. ЖУЛ ВЕРН • Капитан Немо
24. ДЪНСЕЙНИ, ЛЪВКРАФТ, ХОДЖСЪН • Бащите на ужаса
25. АНДРЕЙ ПЛАТОНОВ • Избрано. Том 1
26. РОБЪРТ ХАУЪРД • Конан. Том 1 и 2
27. АНТОАН ДЪО СЕНТ-ЕКЗЮПЕРИ • Романи
28. БРАМ СТОКЪР • Градината на злото

Съдържание

ГРАДИНАТА НА ЗЛОТО

ГЛАВА 1. АДАМ СОЛТЪН ПРИСТИГА.....	9
ГЛАВА 2. КАСТРА РЕГИС, СЕМЕЙСТВО КАЗУОЛ.....	13
ГЛАВА 3. ГОРИЧКАТА НА ДИАНА.....	20
ГЛАВА 4. ЛЕЙДИ АРАБЕЛА МАРЧ.....	24
ГЛАВА 5. БЕЛИЯТ ДРАКОН.....	32
ГЛАВА 6. ЯСТРЕБ И ГЪЛЪБИЦА.....	38
ГЛАВА 7. ОЛАНГА.....	43
ГЛАВА 8. ОСТАТЪЧНИТЕ СИЛИ.....	48
ГЛАВА 9. МИРИЗМАТА НА СМЪРТТА.....	54
ГЛАВА 10. ХВЪРЧИЛОТО.....	59
ГЛАВА 11. ПЪТНИЯТ САНДЪК НА МЕСМЕР.....	66
ГЛАВА 12. ОТВАРЯНЕТО НА САНДЪКА.....	72
ГЛАВА 13. ФАНТАЗИИТЕ НА ОЛАНГА.....	76
ГЛАВА 14. СХВАТКАТА Е ПОДНОВЕНА.....	82
ГЛАВА 15. ПО ПЪТЯ.....	89
ГЛАВА 16. ВИЗИТА НА СЪЧУВСТВИЕ.....	92
ГЛАВА 17. ТАЙНАТА НА ГОРИЧКАТА.....	96
ГЛАВА 18. ОЛАНГА НАПУСКА СЦЕНАТА.....	100
ГЛАВА 19. ВРАГ В ТЪМНИНАТА.....	104
ГЛАВА 20. МЕТАБОЛИЗЪМ.....	109
ГЛАВА 21. ЗЕЛЕНА СВЕТАИНА.....	115
ГЛАВА 22. ОТБЛИЗО.....	121
ГЛАВА 23. В КЪЩАТА НА ВРАГА.....	125

ГЛАВА 24. СМАЙВАЩО ПРЕДЛОЖЕНИЕ	131
ГЛАВА 25. ПОСЛЕДНАТА БИТКА	137
ГЛАВА 26. ЛИЦЕ В ЛИЦЕ	143
ГЛАВА 27. НА ПОКРИВА НА КУЛАТА	148
ГЛАВА 28. БУРЯТА СЕ РАЗРАЗЯВА	154

РАЗКАЗИ

В ДОЛИНАТА НА СЕНКИТЕ.....	167
КЪЩАТА НА СЪДИЯТА.....	173
КОШМАРЪТ НА ОКЪРВАВЕНИТЕ РЪЦЕ	193
КАК РАСТЕ ЗЛАТОТО	203
ПЪХОВЕТЕ ПОГРЕВВАТ БЪРЗО.....	217
ВАЛПУРГИЕВА НОЩ	241

ГРАДИНАТА НА ЗЛОТО

*На Бърта Никол – за приятелството,
с дълбоко уважение.*

ER
SAN
2016

Адам Солтън пристига

Адам Солтън се отби в сиднейския клуб „Емпайър“ и видя, че там го чака писмо от брата на дядо му. За пръв път беше получил вест от стария джентълмен преди по-малко от година, когато Ричард Солтън, съобщаващ за роднинството им, беше заявил, че не му е било възможно да пише дотогава, защото много се затруднил да намери адреса на внука на брат си. Адам се зарадва и изпрати любезен отговор; често беше чувал баща си да говори за по-стария клон на семейството, с който близките му отдавна изгубили връзка. Беше последвала интересна кореспонденция. Адам нетърпеливо разпечати току-що пристигналото писмо с отправената сърдечна покана от чичото да му гостува в имението, наречено По-ниския хълм, толкова дълго време, колкото може да отдели.

„Всъщност – продължаваше Ричард Солтън – аз се надявам да направя По-ниския хълм свой постоянен дом. Виждаш, мило мое момче, че двамата с тебе сме единствените, останали от рода ни, така че е редно ти да заемеш мястото ми, когато ми дойде времето. В това лето господне – 1860 година – аз приближавам осемдесетте, и макар че в нашия род сме дълголетници, няма как животът да продължи отвъд разумните граници. Предполагам, че ще ми харесаш и ще живеем в нашия дом заедно толкова щастливо, колкото искаме. Така че щом получиш писмото ми, идвай веднага и ще видиш, че ще те срещна с „добре дошъл“. Изпращам ти, в случай, че това ще улесни нещата, чек за двеста лири. Ела по-скоро, за да можем заедно да се насладим на множество щастливи дни. Ако ще ми доставиш удоволствието да те видя, в най-скоро време ми прати писмо кога да те очаквам. А после, когато пристигнеш в Плимът, Саутхамптън или което и да е друго пристанище, ще ме изчакаш на парахода, а аз ще дойда, за да се срещнем във възможно най-скоро време.“

Старият господин Солтън се зарадва, когато получи отговора на Адам и побърза да изпрати един слуга до приятеля си сър Натаниъл Салис, за да го уведоми, че племенникът, внук на брат му, се очаква да пристигне в Саутхамптън на дванайсети юни.

Господин Солтън нареди рано в уречения ден да има приготвен файтон, за да го откара до Стафорд, където да хване влака в дванайсет без двайсет. Готвеше се да пренощува при племенника си на парахода или, според предпочитанията на госта си, в хотел. Във всеки случай рано сутринта щяха да потеглят за дома. Беше дал указания на своя иконом да изпрати пътната кола до Саутхамптън, за да е готова за тяхното заминаване, както и веднага да уреди смените на конете. Искаше племенникът му, прекарал целия си живот в Австралия, да види нещо от провинциална Англия, докато пътуват. Разполагаше с множество млади коне, отгледани и обучени при него, и можеше да разчита, че за младия мъж пътуването ще остане паметно.

Щяха да изпратят багажа в Стафорд по влака, а после да го натоварят на една от каруците на имението. Докато пътуваше до Саутхамптън, господин Солтън често се питаше дали и племенникът му се вълнува като него при мисълта, че ще се види с толкова близък роднина за първи път, но положи известно усилие да се овладее. Безкрайните железопътни линии и стрелки около пристанището на Саутхамптън обаче отново събудиха безпокойството му. Когато влакът спря край пристана и той събираше багажа си, вратата на вагона се отвори и вътре скочи млад мъж.

– Как сте, чичо? Познах ви по снимката, която ми изпратихте. Искях да се срещнем възможно най-скоро, но всичко ми се стори толкова странно, че не знаех какво да направя. Но ето че сега съм тук. Радвам се да ви видя, сър. Мечтах за този щастлив миг в продължение на хиляди мили, а сега виждам, че действителността надминава всички мечти!

Когато спря да говори, старият човек и младият мъж с вълнение си стиснаха ръцете.

Срещата, започнала толкова благоприятно, продължи в същия дух. Когато видя, че чичото се интересува от модерния параход, Адам му предложи да пренощуват на борда и изрази готовността си да тръгнат по всяко време и да идат на всяко място, където пожелае старецът. Преданата му отзивчивост да се съобразява с чуждите планове напълно спечели сърцето на чичото. Чичото се отзова на поканата и тутакси двамата не само че си създадоха близ-

ки отношения, но и се чувстваха като стари приятели. Сърцето на стареца, свито от толкова време, намери нова радост. А младият мъж, пристигнал в някогашната родина, беше радушно приет и заобиколен в пълна хармония от всичките си мечти, бленувани по време на самотните му лутания, както и от обещания за нов, изпълнен с приключения живот. Не след дълго старият господин прие изцяло тяхната близост и започна да се обръща към него на малко име. След дълго обсъждане на дела от взаимен интерес двамата се оттеглиха в каютата, която чичото щеше да сподели с племенника. Ричард Солтън с обич сложи ръце на раменете на „момчето“ – всъщност Адам караше двайсет и седмата година, но за стария брат на дядо си той винаги щеше да си остане момче.

– Толкова се радвам да видя, че ти си именно такъв, мило момче! По времето, когато все още таях подобни надежди, винаги мечтаех да имам за син млад мъж като тебе. Но всичко това е минало. Сега, слава Богу, и за двама ни започва нов живот. Ти ще живееш сам през по-голямата му част, но все още има достатъчно време да бъдем и заедно. Изчаках да се срещнем, за да говоря по въпроса, защото смятах, че не е редно твоят млад живот да бъде свързан с моя, докато не се опознаем достатъчно, за да предприемем това. Що се отнася до мене, вече безпрепятствено мога да го направя, защото в мига, когато се срещнахме, видях своя син – такъв, какъвто трябва бъде, ако даде Господ, стига сам да избере този път.

– Готов съм за това, сър, с цялото си сърце!

– Благодаря ти за тези думи, Адам!

Очите на стария човек се напълниха със сълзи, а гласът му трепереше. После, след като двамата дълго мълчаха, той продължи:

– Когато узнах, че пристигаш, изготвих завещанието си. Сметнах, че от тук нататък интересите ти трябва да бъдат защитени. Ето документа – пази го, Адам. Всичко мое ще ти принадлежи, и ако обичта и благопожеланията, или споменът за тях, могат да направят живота ти по-приятен, ти ще живееш щастливо. А сега, мило момче, да се прибираме. Потегляме рано сутринта и ни предстои дълъг път. Надявам се, че нямаш нищо против да използваме файтон? Възнамерявах да взема старата пътна карета, с която моят дядо, твой пра-прадядо, е пътувал до двора, когато крал е бил Уилям IV. Запазена е, в ония времена са ги правили здрави, и е идеално поддържана. Но мисля, че намерих по-добро решение: поисках да пратят файтона, с който обикнове-

но пътувам аз. Конете се от онези, които отглеждам, ще ги сменяме по време на цялото пътуване. Надявам се, че обичаш коне. Те отдавна заемат много голямо място в живота ми.

– Обичам конете, сър, и с радост мога да кажа, че и самият аз имам коне. Когато бях на осемнайсет, получих от баща си конеферма. Посветих ѝ се и сега тя върви много добре. Преди да потегля, управителят ми докладва, че в нея има повече от хиляда коня, почти всичките – в отлично състояние.

– Радвам се, момчето ми. Още нещо, което ни свързва.

– Само си представете, сър, какво щастие ще бъде да видя толкова голяма част от Англия, при това – с вас.

– Отново ти благодаря, момчето ми. Докато пътуваме, ще ти разкажа за бъдещия ти дом и околностите. Ще пътуваме по старомодния начин – дядо ми винаги запрягаше четири коня; така ще направим и ние.

– О, благодаря, сър, благодаря! Ще може ли понякога да вземам поводителите?

– Винаги, когато пожелаеш, Адам. Впрягът е твой. Всеки кон, използван днес от нас, ще бъде твой.

– Прекалено сте щедър, чичо!

– Ни най-малко. Това просто е удоволствието на един стар егоист. Не всеки ден пристига наследник в родния дом. И, между другото, момче... Не, по-добре вече да си лягаме. Ще ти разправя останалото на сутринта.